

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 1991. november 10.
(vasárnap)**

Cseri Kálmán

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

Alapige: Róma 1,8-16

Először hálát adok az én Istenemnek a Jézus Krisztus által, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van; Mert bizonyságom nékem az Isten, kinek lelkem szerint szolgállok, az ő fiának evangéliumában, hogy szüntelen emlékezzem felőletek. Imádkozásaimban mindenkor könyörögvén, vajha egyszer már jó szerencsés út adódnék nekem Istennek akaratából, hogy hozzátok mehessenek; mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek, a ti megerősítésetekre, Azaz hogy együtt felbuzduljunk tinálatok egymás hite által, a tiétek meg az enyém által. Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok atyámfiai, hogy én gyakran elvégeztem magamban, hogy elmegyek hozzátok (de mindez ideig megakadályoztattam), hogy köztetek is nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi pogányok között is. Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind bölcseknek, mind a tudatlanoknak köteles vagyok. Azért ami rajtam áll, kész vagyok néktek is, akik Rómában vagytok, az evangéliumot hirdetni. Mert nem szégyellem a Krisztus evangéliumát; mert Istennek hatalma az minden hívőnek üdvösségére, zsidónak először meg görögnek.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, szerető mennyei Édesatyánk, köszönjük Neked az új reggelt, köszönjük a gyülekezet közösségét, az imádság lehetőségét. Köszönjük, hogy együtt állhatunk most Eléd, várhatjuk, hogy szólsz hozzánk.

Bevalljuk Urunk, hogy sokszor éreztük már így, ahogy most ebben az énekben őszintén elmondtuk Neked, hogy talán senki sincs ezen a világon, akiben igazán bízhatnánk. Többször előfordult, hogy éppen a bajok között hagytak magunkra, csalódnunk kellett még azokban is, akik a legközelebb

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

állnak hozzánk. Sokszor úrrá lett már rajtunk a keserűség, a magányosság; úgy tudjuk mi sajnálni magunkat és vádolni egymást.

Kérünk Urunk, hadd kerüljenek most ezek az érzéseink a Te Igédnek a világoŒságába. Ahogy vagyunk, mindenestől oda akarunk most állni. Te világíts át minket, hadd derüljön ki minden betegséggóc, és Te érints meg minket gyógyító, tisztító, szabadító kezeddel. Szabadíts fel arra, hogy tudjunk örven-
dezve szolgálni Neked és egymásnak. Vegyél el belőlünk mindent, ami lehúz, ami megterhel, ami elrontja az örömünket, tönkreteszi a békességünket, ami miatt tönkretesszük egymást és magunkat, ami miatt nem gyönyörködhetsz bennünk, és növekedjél Te mindannyiunkban élő Urunk, Jézus Krisztus, Akiben az Atya gyönyörködik.

Így szeretnénk most a Te rendelődbe lépni. Áldott Orvos, gyógyíts minket, és Te magad mondd ki rólunk, hogy gyógyultan távozott, alkalmas a szolgálatra, az öröme. Tégy minket áldássá, hogy áldássá lehessünk. Hisszük Urunk, hogy Te mindezt el tudod végezni Igéddelel és Szentlelkeddelel. Add ezt nekünk most gazdagon.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek, mostanában sokat kellett beszélgetnem olyanokkal, akik egyedül élnek. Aki sokszor bekopog olyan lakásba, ahova ritkán csönget be más, még a szomszéd is csak akkor, ha két napja nem látta azt az ismerős szomszédját, az közelről megismerheti az egyedüllétnek a terheit. Megismerni lehet, de hordozni igazában azok hordozzák, akik egyedül élnek.

Ugyanakkor azt tapasztaltam, hogy nem mindenki tekinti tragikusnak azt, hogy egyedül maradt. Így is mondhatnánk: nem mindenki válik magányossá, akinek egyedül kell élnie. Erről a különbségtételről beszéljünk ma Isten Igéjének a világoŒságában!

Mi őrizhet meg bennünket attól, hogy elmagányosodjunk? Az bármelyikünkkel előfordulhat, hogy egyedül kell élnünk, hosszabb-rövidebb ideig, vagy egész életünkben. De Isten Igéje azt mondja, és a tapasztalat ezt bizonyítja, hogy nem kell magányossá válnia az egyedül élő embernek.

Hadd mondjak két példát erre. Már hosszú ideje panaszkodik valaki egy beszélgetés során arról, hogy milyen rettenetesen magányos. Tulajdonképpen mindig az volt: családjuk soha nem volt igazán egy, nem voltak meghitt beszélgetések, nem lehetett őszintén kitárulkozni; sohse érezte azt, hogy valakinek az ő személye igazán fontos. Mindenki csak érdekből barátkozott vele s éppen ezért csak addig, ameddig szüksége volt rá.

Amikor neki lett volna szüksége valakire, nagyon sokszor kellett egyedül éreznie magát. De hát ez már így van! – mondja a végén; csalódott az emberekben, mert az emberek gonoszok, nem is lehet bízni már senkiben, – így egyedül viszont rettenetesen rossz. Üres az életem, – mondta.

Elmondtam neki, hogy amíg egyedül éltem, hogyan tapasztaltam meg az Istennel való közösség áldásait, és azóta is hogyan látom azt. Hívtam a gyülekezetbe, ahol már sokan találtak közösséget, barátokat, testvéreket. Ő arra nem ér rá, – mondja – ő majd egyedül fogja megoldani a problémáit. A magányosság kérdéseit is? – Azt is.

Egy másik példa: Másnap találkoztam egy ismerőssel, aki 70 éves már elmúlt és tudom róla, hogy egész életében egyedül élt. Sorra eltemette a szeretteit, egy nagyon idős beteg nagynénje van még, órála gondoskodik. Ez a gondoskodás azonban nem akadályozza meg őt abban, hogy – különösen mióta nyugdíjas – nagyon sokat utazzék. Sokfelé hívják. Ahol beteget kell ápolni, ahol gyermekekre kell vigyázni, oda szeretettel hívják, de sok gyülekezetbe is, mert olyan világosan és egyszerűen tudja Isten Igéjét magyarázni, hogy aki egyszer hallja, annak az felejtethetetlen. Egy időben tartósan beteg volt, rengeteg levelet kapott, sokan felkeresték, látogatták, s mindenki azt mondta, hogy érdemes volt hozzá elmenni, mert megoldást kapott a vele való beszélgetésben.

Egyedül élt egy hosszú életen át, ma is, de soha nem volt magányos. Mi ennek az oka?

Erről gondolkozva eszembe jutott az, amit 25-30 évvel ezelőtt – Joó Sándor lelkipásztor testvérünktől hallottam itt. Ő azt mondta, hogy az egyedüllét fizikai állapot, – a magányosság lelki állapot. Nem mindenki válik magányossá, akinek egyedül kell élnie, viszont lehet egy népes családban vagy munkatársi közösségben is hallatlanul magányos valaki, ha nincs ott igazi, meghitt, bensőséges lelki kapcsolata senkivel.

Az egyedüllét nem feltétlenül kellemetlen. Van, aki egyenesen keresi, és vannak időszakok az életünkben, amikor vágyunk arra, hogy egyedül maradjunk, csendben; valamit elrendezni, megemészteni; a hívó ember szeret egyedül lenni Istenével, amikor eléje állhat, és senki más nem szól hozzá, de megcsendül Isten halk és szelíd szava ebben a csendben és az formálja. Az egyedüllét tehát nem mindig, és nem feltétlenül kellemetlen. A magányosság viszont mindig nyomasztó.

Az egyedüllét ellen nem lehet védekeznünk. Elhalhatnak a szeretteink, távoli vidékre költöznek a barátaink, felnőnek és kirepülnek a gyerekek. Ez ellen nem lehet védekezni. De a magányosság ellen lehet! Arról senki nem tehet, ha egyedül marad, de arról tehet, ha magányossá válik. Annak nem ő az oka, ha egyedül marad; de annak mindig ő is oka, ha elmagányosodik. Ezt nem nagyon szeretik hallani azok, akik sokat sírnak a magányosságuk miatt, pedig az Igéből látni fogjuk, hogy mennyire így van.

Mi a gyógyszere a magányosságnak? Ha ennyire kivédhetetlen az, hogy esetleg bármelyikünk egyedül marad, vagy már most nagyon sokan közülünk egyedül élnek? Hogy lehet kivédeni azt, hogy ebben az állapotban magányossá válják az ember? Erről szól a felolvasott két Ige. Az egyiket Pál apostol, a

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

másikat a mi Urunk Jézus Krisztus mondotta. Mind a ketten nagyon egyedül voltak. Előbb Pálra figyeljünk, aztán majd Jézus szavaira.

1.) Pálról tudjuk, hogy amikor Jézus tanítványa, sőt apostola lett, akkor valószínűleg kitagadta a családját. Mindenesetre ettől kezdve semmilyen kapcsolatot nem tartott vele a család. Felesége és gyermekei nem voltak, sokszor a legközelebbi munkatársaiban is csalódnia kellett. Éppen élete legnehezebb helyzeteiben élte át azt, hogy egyedül van. Csak egy vallomását hadd olvassam fel, utolsó levelében, a Timóteushoz írt második levelében így ír: „Démás, engem elhagyott a jelenvaló világhoz ragaszkodván. Elment Thesszalonikába, Kreszcensz Galáciába, Titusz Dalmáciába. Egyedül Lukács van velem.” (2Tim 4,10-11a). Ezt egy öregember írja, börtönből, betegen. A bajban elpárolog mindenki mellőle, mint ahogy talán mi is tapasztaltunk már ilyet. Egyedül Lukács van velem...

És akkor ilyeneket kér kedves lelki gyermekétől: „hozd el a kabátomat, amit Troászban Kárpusznál hagytam” (13.v.) Fázik a római börtönben, nyirkos, hideg. Hozd el a kabátomat... Aztán eszébe jut még, hogy „az ércműves Sándor sok bajt szerzett nekem, tőle te őrizkedj, mert szerfelett ellenállott a mi beszédünknek. Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak. Ne számíttassék be nekik!” (14-16.v.) „De az Úr mellettem állott, és megerősített engem!” (17.v.) Messze a szülőföldtől, tárgyalás egy mondvacsínált ügy miatt, senkinek semmit nem vétkezett, de két éven át börtönben felejtették, most végre tárgyalják az ügyét, és senki nincs mellette. „De az Úr mellettem állott, és megerősített engem!”

Amikor szabadlábon volt is, egyedül járta Kis-Ázsia hegyvidékét, hanyódot-vetődött a nagy tengereken; többször is börtönbe vetették, és ezt az egyedüllétet sokszor át kellett élnie. Mégsem volt Pál apostol soha magányos. Honnan tudjuk ezt? Például onnan, ahogy a rómaiakhoz írt levelét kezdi, – ezért olvastam fel azt a néhány mondatot:

a) „Hálát adok az én Istenemnek értetek, imádságaimban mindig könyörögök, bár csak egyszer már találkozhatnánk...” Ezt egyébként szinte minden levelének az elején leírja, hogy azokért, akiket ismer, név szerint imádkozik. Sőt ilyenről vall: mindig, szüntelen, naponta emlegetlek titeket az én Istenem előtt. És ezt a foglalkozást lehet börtönben is végezni; lehet elhagyatva, betegen is végezni. Pál apostol átéli azt, hogy egy nagy családnak a tagja, amelynek tagjait szereti, akikért felelősnek érzi magát, akikkel nagyon szorosán összetartozik, és ezt az összetartozást semmivel nem lehet elvágni. Azzal sem, ha őt börtönbe csukják, azzal sem, ha több száz kilométernyi távolság van közöttük... Összetartoznak, az Isten gyermekeinek nagy családjába, és őt minden érdekli, ami a családtagokkal történik. Már csak azért is, mert felelőssé vált értük, ő is hirdette nekik az élet evangéliumát, a Krisztusról szóló örömhírt, és nagyon érdekli, hogy mi lett azzal az igével, amit hallottak. Meghallották-e, befogadták-e, kikelt-e a mag az életükben; nem jött-e va-

laki, aki letaposta? Milyen veszélyek fenyegetik most őket? Hogyan növekednek a hitben? – Minden érdekli. Tele van azokkal, akikhez küldte őt Jézus, akiknek az evangéliumot hirdette. Mindig mások érdeklik, mások mindig jobban érdeklik, mint amennyire önmagával foglalkozott. A saját nyomorúságairól megfeledkezve, önfeledten tele van a mások örömeivel és gondjával, és szakadatlanul imádkozik értük. És ha börtönbe zárják, és semmi értelmet nem cselekedhet, akkor akár egész nap is imádkozik értük, és tudja, hogy ez nagyon értelmes foglalkozás, ennek a gyümölcseit később igen sok gyülekezetben láthatja is.

Pál apostoltól távol áll az a sirám, amit én olyan gyakran hallok: „Nem törődik velem senki!” Ezt ő sehol nem írja és nem mondja. Itt értjük meg, hogy nem az az igazán magányos, akit egyedül hagynak, hanem aki egyedül hagy másokat. Nem az a magányos, aki előtt bezárják az emberek a szívüket, hanem aki bezárja a szívét mások előtt, és igazán őszintén nem érdeklik másnak a problémái.

Ha rád szakad a magányosság, testvér, és úgy érzed, hogy nem kellesz senkinek, fölösleges vagy – akkor kezdj el imádkozni másokért. Ha tudsz. Mert könnyen kiderülhet, hogy nem tudunk igazán imádkozni. A bajban tudunk Istenhez kiáltani, ha minket ér baj, de az, hogy mások terhét igazán magunkra vegyük, hogy másokkal bensőleg azonosuljunk, hogy igazán higgyük, hogy annak van értelme, hogy Istent ostromoljuk, hogy szabadító kegyelmét mutassa meg, mások életében – ez komoly, nagy teljesítmény. Ehhez felnőttné kell válni a hitben. Gyermek hittel is lehet kezdeni, és esetleg éppen eközben izmosodik, erősödik az ember hite, hogy gyakorolja a hitét, – de ez munka! Ebben el lehet fáradni. Viszont aki ezt elkezdi, az biztos, hogy nem lesz magányos, vagy ha addig magányosnak érezte magát, kigyógyul ebből a betegségből, mert ez betegség! Az egyedüllét fizikai állapot, de a magányosság betegség, amiből Isten minket ki akar szabadítani. És a gyógyulás felé vezető út az, ha fontos lesz nekem a másik. Ha fontosabb lesz mint én magam, és a másik nyomorúságáért elszántabban könyörgök Istenhez, mint a magamért. És miközben a másikért könyörgök, magam nyomorúságáról sokszor már el is feledkezem.

Egy kis gyerekvers bennem maradt, amit még otthon egyszer Kecskeméten kellett elmondanom egy szeretetvendégségen:

Ha mások égő sebeire nézek,
El is törpülnek már a kis bajok.
Testvérek tátongó sebét kötözve
Kis karcolásunk már nem is sajnó.

Mi szentül meg vagyunk győződve, hogy a világ legmélyebb sebe a mi kis karcolásunk, vagy lehet, hogy nem kis karcolás, hanem valóban seb. De mihelyt mások sebeit kezdi kötözni valaki, s az izgatja, hogy gyógyult-e tegnapról máig – kis karcolásnak tűnik a saját sebe.

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

Pál apostolban Jézus Krisztus Lelke volt, és Jézus ezt a Lelket és lelkületet kínálja nekünk is. Az ember felülemelkedhet a nyomorúságain, és nem kell, hogy megbetegedjék a magányosság betegségébe. Egyedül is lehet hasznos az ember, tágas világban mozoghat, börtöncellában is, ha tud imádkozni, és kész imádkozni másokért.

Füle Lajos egy kétsoros versét hadd idézzem:

Egy-két barát szorong csak udvarán

ütött-kopott imáinknak.

Tágítsd a kört!

Nem így van? Egy-két barát szorong csak udvarán ütött-kopott, olyan amilyen imáinknak...

b) A második, ami kiderül Pál apostol vallomásából, és ami miatt az ő számára ismeretlen volt a nyomorúság az, hogy nem csak imádkozik a római gyülekezet tagjaiért, meg a róluk hallott problémákért, hanem el akar menni hozzájuk. Oda, a messzeségbe, minden áldozatot vállalva. Azt mondja: „Kívánlak látni titeket, és azért is imádkozom, hogy készítsen nekem az Úr utat hozzátok, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre, és együtt felbuzduljunk a hitben, és épüljön a tiétek az enyém által, az enyém meg a tiétek által.” (Róma 1,11-12)

El akar menni oda! Ki tudja, milyen messzire; ki tudja milyen költségért, félre téve minden mást, mert fontosak neki azok a testvérek. Nem csak a távolból gondol rájuk, hanem a helyszínen akar sorsukban részesedni.

Gondoljuk meg, hogy őszinte-e, igaz-e sokszor, amit így szoktunk mondani: Majd gondolok rád... Egyáltalán, miért így mondjuk? Ha arra gondolunk, hogy majd imádkozom érted, – miért nem merjük ezt ígérni: Imádkozni fogok érted? De tulajdonképpen ezt nem is kell mondani, ezt csinálni kellene! Hányszor mondtuk már, de nem tettük! Ettől semmi sem mozdult előbbre. Különösen akkor nem, ha ott ránk lett volna szükség, a jelenlétünkre. Csakhogy ehhez már félre kellett volna tenni valami egyéb programot, akkor ott belecsoppenünk valami olyan helyzetbe, amit folytatni kell, el kell vállalni tartósan valami feladatot, – ettől már fél sok ember. Majd gondolok rád... S én is tudom, te is tudod, hogy nem történt semmi, nem is fog.

Pál nem így! Ő imádkozik értük ténylegesen, s azt mondja, hogy készül hozzájuk. Mihelyt mehet és az Isten elkészíti az utat, menni fog, hogy ott a helyszínen erősítsék egymást. A magányosság hathatós gyógyszere, ha utánamész a másiknak. Talán egy másik magányosnak... talán egy elveszettnek, – annak, akit Isten mutat. Aki figyel Istenre, és kész menni, annak Ő mindig mutatja, hogy mikor és hova menjen. Ezt nagyon sokan elmondták már itt közülünk.

Nem én akarok buzgólkodni, hogy aztán felmutassam a teljesítményeimet, hanem csak szolgálni és engedelmeskedni akarok, és nem akarok felmutatni semmit. Krisztust akarom felmutatni ott, ahova küld. És mindezt

csendben, név nélkül, ha soha senki nem veszi észre, az sem bánt, mert nem az emberek előtt akarok szerepelni, hanem az én Uram Jézus Krisztust szolgálom az Ő kicsinyeiben. És ez csak hármunkra tartozik: Ő látja; akihez megyek, annak áldás volt, én meg örülök, és ha egyedül vagyok sem leszek magányos, mert mindig várnak valahol. Azoknak, akiknek szolgálni tudok, egyszerűen fontos leszek, és átélem azt, hogy milyen fontos vagyok az én Uram Jézus Krisztusnak is. Küldetésben járok: egyszerre két helyen várnak: az én Uram, hogy megáldjon ajándékokkal; a rászoruló, hogy továbbadjam nekik. Kézbesítem, amit Jézustól kaptam, s egyszerre kivirul, kibontakozik az ilyen ember élete. Aki meri ezt vállalni, annál csakugyan láttam ezt, hogy örege, betegen, nagyon kevés fizikai erővel is, megtépázottan, megrugdosva is kivirult és kibontakozott az élete. Küldetésben járt.

Éppen ez a harmadik, amire itt Pál utal: „Tudom, hogy mindannyiótoknak adósa vagyok”. (14b.v.) Nem ti tartoztok nekem, hogy látogassátok meg a szegény magára maradottat, hanem én tartozom nektek... Miért? Mert olyan sokat kaptam, az én Uram Jézus Krisztustól, hogy azzal valamit csinálni kell. Nem érdemlem meg, amit kaptam, tisztában vagyok azzal, hogy rám bízta, hát az nem maradhat nálam! Tönkremegy az ajándék is, meg tönkremennék én is, ha nem közvetíteném, amit adott. Viszem hát hozzátok! Mindenkire úgy nézek, hogy tartozom nekik. Adósa vagyok... (rég fordításban így van: köteles vagyok.) Ez azt jelenti, hogy adós vagyok, tartozom, akárkire nézek, tudom, hogy adósa vagyok! Én – őneki. S van mit adnom, és ezt adom örömmel.

Küldetésben jár az ilyen ember, és aki küldetésben jár annak van Küldője, és mindig vannak címzettek, akihez küldi. Lehet az ilyen ember magányos? Amikor a Küldőjével egyre szorosabb, meghitt munkakapcsolatban van, összetartoznak, érdekközösségben élnek, és amikor a címzettek alig várják, hogy megérkezzék, mert olyat hoz, amit senki más nem tud: Jézustól való szeretetet, örömet, örömhírt, és így tovább... Ezek az emberek sohasem lesznek magányosak, ha egészen árvák, egyedül lesznek és megmaradnak, – akkor sem!

Pál apostol tehát komolyan vette a másokért való imádkozást, kész volt mindig utánuk menni, elmenni, részt venni a sorsukban; és eközben átélte, hogy adósuk vagyok, s de jó törleszteni, továbbadni, azt ami úgysem az enyém, csak nálam tette le az én Uram... Gazdag sáfára vagyok a nagy Istennek, és gazdagíthatom azokat, akik nagyon rászorulnak a segítségre: Küldetésben járok. Két ilyen helyre is szorosan odatartozom! Dehogy igaz az, hogy nincs senkim! Mindig velem van az én Uram, és mindig örülnek azok, akiknek kézbesítek valamit az Úrtól.

2.) Lényegében Jézus Krisztus szavaiból is ez derül ki. Ezzel kellett volna kezdeni, de úgy gondoltam, talán jobban előkészíti a gondolatainkat egy hozzánk még közelebb állónak, ilyen magunkfajtának Pál apostolnak az éle-

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

te. De a felolvasott néhány versben Jézus is arról szól, hogy Ő ismerte az egyedüllét terhét, és mégsem maradt sohasem magányos! „Aki küldött engem, én velem van! Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindig azt cselekszem, ami Néki kedves”. (Ján 8,29) Aki ismeri az evangéliumokat tudja, hogy mennyire egyedül volt Jézus nagyon sokszor. Milyen értetlenség vette körül, lelkileg mennyire süketek voltak sokszor a tanítványai is... Hányszor mondja nekik: hogy van, hogy még mindig nincs hitetek?! Hát nem okultatok azokon, amiket láttatok! Hát ha az nem hat, amit hallotok, megértem, – de amit láttatok, az sem számít?! Ilyet azonban soha nem kérdezett Jézus: Hiába jöttem én közétek? Hát van annak értelme, hogy folytassam? Mert tudta azt, hogy küldetésben jár. „És aki küldött engem, én velem van”. Ha egészen egyedül hagyták, akkor sem maradt magányos, mert az Atyával való valóságos, szoros közösségben élt. Szüntelenül. Akárhogy fogadták a tanítását, akármilyen reflexiók érkeztek, ez nem változott. És az Atyától való teljes függésben élt: „Csak azt cselekszem, ami Néki kedves”. (29. vers)

Az előző versekben mondja: „Csak azt mondom, amit Ő reám bízott”. A Küldőjétől való engedelmes függés és a Küldőjével való szoros, bensőséges azonosulás és közösség jellemzi. Ezért nem vált Ő soha egészen magányossá. Küldetésben járt Jézus is.

Testvérek, nem az a mi magányosságunknak az oka, hogy nem ismerjük ezt? Úgy élünk, mint akik küldetésben járnak? Ez azt jelenti, hogy szoros, személyes, naponta mélyülő közösségünk van a mi Urunkkal, és mérhetetlen szeretet van bennünk mindenki iránt, akihez Ő minket küld. S készek vagyunk áldozatot hozni, hogy hozzájuk menjünk, lemondani a kényelmünkről, a terveinkről, a szokásainkról, önmagunkról... Áldozni időt, pénzt, még az egészségünket is, – mindent! Úgy ahogy az apostol mondta – megint Pált idézem, –: „Semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nekem, csak hogy elvégezzem az én futásomat örömmel (a küldetésemet), és azt a szolgálatot, amit vettem az én Uram Jézus Krisztustól”. Minden a küldetésnek van alárendelve, – én is. (ApCsel 20,24)

Aki így él, az képtelen magát sajnálni. Mit sajnál magán?! Örül, ha végezheti s tudja, hogy az a jutalma, ha még több feladatot bíz rá az ő Ura, és még több ajándékot közvetíthet másokhoz. Nincs mit sajnálni, azért van, hogy eközben lassan tönkremenjen. Ebbe érdemes tönkremenni! Hiszen ha a földbeesett gabonamag el nem hal, egymaga marad. Ha elrothad, kikel és sok gyümölcsöt terem. Melyiket akarod? Védheted magadat és lehet panaszkodni amiatt, hogy bántanak, kihasználják, visszaélnak, nem törődnek, nem adnak, nem szeretnek... s egyedül maradsz. Vagy azt mondja valaki: én úgy akarok élni, ahogy arra az én Uram Jézus példát adott s amire elhívott. Kész vagyok elhalni Őérte, másokért... és akkor sok gyümölcsöt terem.

Lehet, hogy a gyümölcsöket, amiket termünk, sohse fogjuk meglátni. És ez miért baj?! Az a fontos, hogy teremjen az életünk, vagy az a fontos, hogy

méricskéljük, hogy mennyit termett? Jobb, ha nem tudjuk; még elbízunk magunkat. De bizonyosak lehetünk benne, hogy ha elhal, gyümölcsöt terem. Vagyis? volt értelme az életének, és volt értelme annak, hogy ráment erre a szolgálatra s csendesen elégett, mint a gyertya. Hiszen az is csak úgy tud világítani, hogy közben egyre kisebb lesz. El kell dönteni: Kész vagyok-e világítani, s akkor tudhatom, hogy elégek, – vagy pedig magamat féltsem, – és akkor minek vagyok? Mire jó az olyan gyertya, amit nem szabad meggyújtani?

Jézus erre adott nekünk példát. Az Ő élete olyan gabonamag volt, ami elhalt, és sok gyümölcsöt termett.

Gondoljunk csak arra, hogy mennyire egyedül volt Ő ott, a kereszten! Tanítványai elfutottak, ellenségei a feje fölött kezet fogtak egymással; a nép vallási vezetői még haldokolva is gúnyolták – ennyi tellett tőlük... Az Ördög még ott is támadta: Szállj le a keresztről, és majd hisznek neked... Ő azonban mindvégig állhatatos maradt. Ott a kereszten, teljesen egyedül hagyatva, számunkra elképzelhetetlen testi és lelki kínok között is – küldetésben járt. És tudta, hogy csak ha utolsó cseppig kiissza a keserű poharat, a szenvedések poharát, akkor mondhatja ki, hogy Elvégeztetett!

Mindvégig állhatatos volt, engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig, és ezért végeztetett el a mi váltságunk. Ezért szabadulhatunk meg mi is önmagunktól, a kényszerű magunk körül való forgástól, attól, hogy magunkat szeretjük a legjobban. És ezért szabadulhatunk fel mi is arra, hogy küldetéssé váljék az életünk. A mindennapi megszokott munkánk, a hivatásunk gyakorlása, a rutinfeladatok sokszor bosszantó elvégzése, és minden egyéb. A lelki munka, amit egyszerre észreveszünk, hogy azt is azért bízott ránk a mi Urunk, és amit ezek után képesek leszünk végezni. Mert amíg valaki csak amiatt tud panaszkodni, hogy nem néznek rám, nem jönnek hozzám, nem szeretnek engem, nem törődnek velem, – addig alkalmatlan a lelki munkára. Addig nem tud másokhoz igazán odafordulni, addig nem tud az irgalmasság természetes mozdulatával lehajolni. Addig nincs ereje senkit sem fölemelni, addig nincs mondanivalója, ráadásul olyan, amit csak Isten gyermekei tudnak ebben a világban mondani – addig magával van tele. S ebből nem kérnek az emberek! Ilyenből van ötmilliárd! De az Isten gyermekeit sóvárogva várják, akik Jézussal vannak tele. Az Ő Igéjével, az Ő Szentlelkével; akik közvetítő szolgálatot végeznek.

Néhány gyakorlati gondolattal hadd fejezzem be: Mit ajánl nekünk Isten Igéje gyógyszerként a magányosság ellen?

Három egyszerű gondolatba hadd foglaljam ezt össze:

1) Közösséget Istennel. Akinek Ővele nincs a hit által igazi közössége, az valami módon mindig magányos marad. Mert végső soron Isten hiányzik az életünkből. Egy istenarcú üresség van ott mindannyiunk szívében addig, amíg azt be nem tölti a mi Urunk Jézus Krisztus. Istennel való közösségre van szükségünk, és ennek érdekében javasolnám, hogy azt az éneket, amiből né-

EGYEDÜL VAGY MAGÁNYOSAN?

hány versszakot most elénekeltünk, imádkozzuk el ma otthon a mi Urunk elé. Elejétől végig érdemes ez a 270. éneket elolvasni, s elmondani, mint saját imádságunkat.

Tehát az Istennel való közösség – ez az első gyógyszer.

2) A másik az, hogy közösség az Övéivel. A hívőkkel való közösség. A Biblia azt mondja, hogy az egyház a Krisztus teste. Ezért képtelenség a magányos hívő. Ilyen nincs! Mert aki hívő, az beletartozik a nagy egészbe, az a testnek a tagja. Én szolgáltam olyan helyen, ahol egy-egy faluban egy hívő volt, vagy kettő. De ők is beletartoztak a nagy egészbe, és ezt ők is tudták. És amikor olyan összejövétel volt, vonatoztak, bicikliztek, gyalogoltak, lovaskocsiztak kilométereket, hogy találkozzanak a többi hívővel, és megtörténjék az, amiről itt Pál beszél, hogy egymás hite által épüljünk és együtt felbuzduljon, a tiétek az enyém által, az enyém meg a tiétek által. Csak az egészbe betagolódva élhet minden hívő ember. Persze, ehhez az kell, hogy elfogadjam a többit, meg hogy kész legyek alkalmazkodni. Ha valaki olyan okos, olyan tökéletes, hogy őneki már nem kell alkalmazkodnia, ha mindent jobban tud a többinél – magányos marad, nem tud betagolódni.

Vagy ha mindig csak a hibát veszi észre a többiben – a hívőknek is, akiknek szintén sok furcsaságuk van. Ha nem fogadom el az én hívő testvéreimet úgy, ahogy vannak; meg a nem-hívőket is úgy, ahogy vannak, – úgy ahogy Jézus elfogadott engem is, meg mindnyájunkat, – akkor magamat taszítom ki a közösségből. Így mindig magányos maradok.

De ha kész vagyok mindenkit elfogadni olyannak, amilyen, – én meg kész vagyok mindig változni és alkalmazkodni – nem feltétlenül egymáshoz, hanem az Úrhoz, – akkor átélem azt, hogy összetartozunk. És a vadidegen hívő testvérrel is egy testvér vagyunk, egy testnek a tagjai, amelyiknek Krisztus a feje. Az egyháznak ez a biblikus értelmezése nagyon sokakat kigyógyított már a magányosságból.

Közösség Istennel, közösség az Övéivel, és

3) a harmadik gyógyszer az, hogy kezdj el dolgozni! Aki elkezd valamit csinálni küldetésből, Istennek engedelmeskedve, az az első pillanatban már nem lesz magányos. Már átéli azt, hogy szükség van rá, hálásak érte, ő is kapott, adhat is... Átéli azt, hogy mennyi mindene nincs, amit pedig adni kellene, mert várnák... Ez megerősíti az Úrral való közösségét is: megyek ajándékokért, mert várják tőlem, és nem tudok adni, Isten viszont ígéri. Egyszerre több irányba erősödnek a kapcsolatai, és ki van zárva a magányosság. El kell kezdeni dolgozni!

Itt mindjárt el lehet kezdeni, testvérek! Ne haragudjatok, ha ilyeneket mondok: azzal, hogy nem a sor szélére ülök, hanem a közepére, hogy a másik is leülhessen. Ez a szempont: hogy a másiknak is jó legyen. – Azzal, hogy hadd énekeljen ő is! Hát mellettem ketten ülnek, akiknek nincs énekeskönyvük. Ha úgy tartom, hogy a középső előtt legyen, mind a hárman látjuk... Ki-

nyílik a szemem a másakra. Azzal, hogy nem állok meg az ajtóban, hogy az utánam jövő ne tudjon bejönni, hanem előre jövök – ez a másik iránti szeretet. Teszek valamit, és az egésznek a légköre lesz nyugodtabb, tisztább és szentebb, mert azok a zavaró momentumok, amik pl. az említettek következtében állandóan előállnak, – megszűnnek.

Ilyenkor derül ki, hogy tulajdonképpen miattam van sok kellemetlenség. Nem ártok én senkinek, csak éppen önmagamon kívül nem figyelek senkire. Keresse meg a maga helyét – én már leültem... Ez a ránk jellemző gondolkodás. Az a krisztusi emberre jellemző gondolkodás, hogy hova üljek, hogy a másoknak is jó legyen. Közben esetleg kiderül, hogy az lesz jó a másoknak, ha én nem is ülök, – átadom a helyet, – vagy el sem foglalom... Nem akarom ezt részletezni, de itt indul el. És itt derül ki az, hogy mennyire vakok vagyunk lelkileg, és egyszerűen keresztülnézünk egymáson, és nem számít a másik – és ebből egyenesen következik az, hogy énvelem nem törődnek, engem mennyi sérelem ér, engem nem szólítanak meg, és így tovább...

Te kit szólítottál már meg itt a templomban? Ahogy bejön a télikabátos idő, egyre szorosabban ülünk itt, mert muszáj volt sok széket bepréselni, hogy sokan elférjünk. Két emberhez is hozzáér a kabátunk egy órán keresztül, de talán még sose kérdeztük meg, hogy... vagy nem mondtunk annyit, hogy örülünk, hogy itt vagy... Ki is vagy te? Engem így hívnak... Ettől nem sértődik meg senki. Hány kedves barátság és egyéb jó kapcsolat született itt már abból, hogy a szomszédjához szólt valaki egy szót. Olyan nagy dolog egy szót szólani ahhoz, aki szintén fölkelt korán reggel, hogy eljöjjön Isten Igéjét hallgatni?

Hát elég nagy dolog, ha valaki még mindig az alatt a kényszer alatt él, hogy csak én... Hogy nézünk a többi emberre: ők vannak miértünk, vagy én vagyok őértük? Ilyenek derülnek ám itt ki, ha azt firtatjuk, hogy ki magányos, és ki nem, és mik a magányosság gyógyszerei.

Jézus Krisztus ezt ajánlja nekünk: Boldog ember az, aki amikor egyedül marad, nem ugrik bele azonnal valami más kapcsolatba (ebből rengeteg tragédia születik) Csalódott a barátjában, szakított vele a szerelmese, eltemette a hitvesét, és egy kényszer kezd hatni: azonnal keresni valakit, aki pótolja! Erre azt mondja a mi énekünk: „Az úrt Ő töltsse ki!”

Úr támadt, és ez irritálja az embert, de nagyon vigyázni kell, hogy mi kerül a helyére. Engedjük, hogy egyedüllétünket Isten használja a javunkra, az úrt Ő töltsse ki, és azután ha Ő meg akar ajándékozni valakivel, az lesz majd az igazi. Ha meg így akar használni, hogy egyedül maradtam, így fog kibontakozni igazán az életem. Lehet pótolni, talál valakit az ember – aztán megalkuszik, hogy mivel nincs jobb, ez is jó, – de nem az igazi. Az igazi az, ha az Úr tölti ki ezt az úrt Önmagával; ha akarja, egy másik személlyel – vagy pedig szépséges feladatokkal, amik kigyógyítanak a magányosságból.

Imádkozzunk!

Úr Jézus, Te annyira másként gondolkozol, mint mi, most mégis szeretnénk elcsöndesedni Előtted, és nem akarunk okoskodni, magyarázkodni; nem akarunk sem Téged, sem másokat vádolni azért, mert egyedül maradtunk, vagy magányosokká váltunk, hanem csöndesen kérdezünk Téged, mit akarsz, hogy ebben az állapotban, amiben vagyunk, cselekedjünk. Hisszük Urunk, hogy Te minden betegséget meg tudsz gyógyítani.

Így hozzuk most Eléd testi és lelki nyavalyáinkat egyaránt. Gyógyíts ki minket a magányosság betegségéből is, és szabadíts fel a küldetésben-járás örömére. Hisszük, hogy Neked minden lehetséges, még az is, hogy mi hasznos, használható, áldásokat közvetítő szolgálóiddá váljunk. Így vegyél kezébe minket, és nem akarunk tiltakozni a Te egészen más gondolataid ellen. Segíts megemészteni ezt, engedd, hogy mélyre szivárogyék bennünk a Te Igédnek az áldott esője, átformálja a gondolatainkat, újjáteremtse a szívünket, tartalommal töltsen meg az életünket.

Segíts Urunk, hogy ne emberek kívánságai, ne a magunk kívánsága, hanem Isten akarata szerint tölthessük el a testben hátralevő időt. És mutasd meg nekünk, kik azok, akikhez még ma elmehetünk, akikért még ma elkezdhetünk imádkozni, akikért nyugodtan hozhatunk áldozatot nem számítgatva, hogy megtérül-e. Taníts meg minket Neked szolgálni, és másoknak. Hadd váljék az életünk olyan gabonamaggá, amelyik elhal, de sok gyümölcsöt terem.

Ámen.